

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

10. listopadu 2011^{*1}

„Ochrana životního prostředí – Nařízení (ES) č. 1013/2006 a nařízení (ES) č. 1418/2007 –
Kontrola přepravy odpadů – Zákaz vývozu upotřebených katalyzátorů do Libanonu“

Ve věci C-405/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU podaná rozhodnutím Amtsgericht Bruchsal (Německo) ze dne 26. července 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 10. srpna 2010, v trestním řízení proti

QB,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, A. Prechal, K. Schieman (zpravodaj), L. Bay Larsen a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. června 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za QB S. Jägerem, Rechtsanwalt,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Aiellem, avvocato dello Stato,
- za Evropskou komisi A. Marghelisem a G. Wilmsem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 21. července 2011,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu ustanovení článku 37 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů (Úř. věst. L 190, s. 1) ve vzájemném spojení s ustanoveními nařízení Komise (ES) č. 1418/2007 ze dne 29. listopadu 2007 o vývozu některých odpadů určených k využití, uvedených v příloze III nebo IIIA nařízení

* Jednací jazyk: němčina.

č. 1013/2006 do některých zemí, na které se nevztahuje rozhodnutí OECD o kontrole pohybů odpadů přes hranice (Úř. věst. L 316, s. 6), ve znění nařízení Komise (ES) č. 740/2008 ze dne 29. července 2008 (Úř. věst. L 201, s. 36, dále jen „nařízení č. 1418/2007“).

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení zahájeného proti QB z důvodu, že z Německa do Nizozemska zaslala upotřebené automobilové katalyzátory za účelem jejich vývozu do Libanonu.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 První a čtyřicátý druhý bod odůvodnění nařízení č. 1013/2006 uvádějí, že cílem tohoto nařízení je zajistit ochranu životního prostředí při přepravě odpadů.
- 4 Dvacátý šestý a dvacátý osmý bod odůvodnění tohoto nařízení zdůrazňují, pokud jde o vývozy z Evropské unie do třetích zemí, že se tato ochrana vztahuje zejména na „životní prostředí dotčených zemí“. Třicátý třetí bod odůvodnění téhož nařízení v tomto ohledu zejména stanoví, že „[p]okud jde o vývozy z [Unie], které nejsou zakázány, mělo by se usilovat o zajištění toho, aby se s odpady po celou dobu jejich přepravy a včetně jejich využití nebo odstranění ve třetí zemi určení nakládalo způsobem šetrným k životnímu prostředí“.
- 5 Jak vyplývá z třetího bodu odůvodnění uvedeného nařízení, cílem tohoto nařízení je kromě toho podobně jako v případě nařízení Rady (EHS) č. 259/93 ze dne 1. února 1993 o dozoru nad přepravou odpadů v rámci Evropského společenství, do něj a z něj a o její kontrole (Úř. věst. L 30, s. 1), které nahradilo, zajistit plnění povinností vyplývajících z úmluvy o kontrole pohybu nebezpečných odpadů přes hranice států a jejich zneškodňování, podepsané v Basileji dne 22. března 1989, která byla jménem Společenství schválena rozhodnutím Rady 93/98/EHS ze dne 1. února 1993 (Úř. věst. L 39, s. 1, dále jen „Basilejská úmluva“).
- 6 Pátý bod odůvodnění nařízení č. 1013/2006 stanoví, že cílem tohoto nařízení je rovněž začlenit obsah rozhodnutí Rady Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) C(2001)107 v konečném znění o revizi rozhodnutí C(92)39 v konečném znění o kontrole přeshraničního pohybu odpadů určených k využití (dále jen „rozhodnutí OECD“), aby tak uvedené nařízení sladilo seznamy odpadů s Basilejskou úmluvou a upravilo některé další požadavky.
- 7 Za tímto účelem nařízení č. 1013/2006 stanoví, jak vyplývá z jeho čl. 1 odst. 1, postupy a kontrolní režimy pro přepravu odpadů v závislosti na původu, určení a trase přepravy, druhu přepravovaných odpadů a způsobu nakládání s odpady v místě určení.
- 8 Článek 36 odst. 1 nařízení č. 1013/2006, který je obsažen v oddíle 1 nadepsaném „Vývoz do zemí, na které se nevztahuje rozhodnutí OECD“ kapitoly 2 nadepsané „Vývoz odpadů určených k využití“ hlavy IV nadepsané „Vývoz z [Unie] do třetích zemí“, stanoví následující:

„Vývoz z [Unie] těchto odpadů určených k využití v zemích, na které se nevztahuje rozhodnutí OECD, se zakazuje:

- a) nebezpečné odpady uvedené v příloze V;

[...]

- f) odpady, jejichž dovoz země určení zakázala [...]

[...]“

- 9 Článek 37 nařízení č. 1013/2006, který je rovněž obsažen v uvedeném oddílu 1, stanoví ve svých odstavcích 1 až 3:

„1. V případě odpadů uvedených v příloze III nebo IIIA, jejichž vývoz není podle článku 36 zakázán, zašle Komise ve lhůtě 20 dnů ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost každé zemi, na kterou se nevztahuje rozhodnutí OECD, písemnou žádost o:

- i) písemné potvrzení, že odpady je možno vyvážet z [Unie] k využití v této zemi, a
- ii) uvedení případného kontrolního postupu, který bude země určení uplatňovat.

Země, na které se nevztahuje rozhodnutí OECD, mají tyto možnosti:

- a) zákaz nebo
- b) postup předchozího písemného oznámení a souhlasu podle článku 35 nebo
- c) žádnou kontrolu v zemi určení.

2. Před dnem použitelnosti tohoto nařízení Komise přijme nařízení, které vezme v úvahu všechny odpovědi obdržené podle odstavce 1 [...].

Pokud země nevydala potvrzení podle odstavce 1 nebo pokud z nějakého důvodu země nebyla kontaktována, použije se odst. 1 písm. b).

[...]

3. Pokud země ve své odpovědi uvede, že určité přepravy odpadů nepodléhají kontrole, použije se na tyto přepravy přiměřeně článek 18.“

- 10 Článek 35 nařízení č. 1013/2006 stanoví, že přeprava odpadů, na které se vztahuje toto ustanovení, podléhá postupu předchozího písemného oznámení a souhlasu, který musí probíhat zejména před příslušnými orgány místa odeslání a určení.

- 11 Článek 18 téhož nařízení stanoví, že přeprava odpadů, na které se vztahuje toto ustanovení, podléhá požadavkům na informace. Tento článek stanoví zejména, že dotčené odpady musejí být doprovázeny určitými dokumenty a že musí být možné, aby byl předložen důkaz o existenci smlouvy o využití těchto odpadů mezi osobou, která přepravu odpadů zařizuje, a příjemcem, přičemž taková smlouva musí být kromě toho účinná od začátku přepravy.

- 12 Příloha III část 1 nařízení č. 1013/2006, nadepsaná „Seznam odpadů, na které se vztahují obecné požadavky na informace stanovené v článku 18 („Zelený“ seznam odpadů)“, uvádí zejména, že odpady uvedené v příloze IX Basilejské úmluvy převzaté do přílohy V části 1 seznamu B uvedeného nařízení podléhají obecným požadavkům na informace stanoveným v článku 18 tohoto nařízení.

- 13 Příloha V část 1 seznam B nařízení č. 1013/2006 obsahuje zejména následující kategorii odpadů:

„B1120 Upotřebené katalyzátory, s výjimkou kapalin používaných jako katalyzátory, obsahující některé z těchto kovů:

- Přechodné kovy, s výjimkou odpadních katalyzátorů (upotřebené katalyzátory, upotřebené kapaliny používané jako katalyzátory nebo jiné katalyzátory) uvedených na seznamu A

[...]

– Lanthanoidy (kovy vzácných zemin):

[...]“

14 První a šestý bod odůvodnění nařízení č. 1418/2007 uvádějí:

„(1) V souladu s čl. 37 odst. 1 nařízení [č. 1013/2006] Komise zaslala každé zemi, na kterou se nevztahuje rozhodnutí [OECD], písemnou žádost o písemné potvrzení, že odpady uvedené v příloze III nebo IIIA uvedeného nařízení, jejichž vývoz není podle článku 36 uvedeného nařízení zakázán, je možno vyvážet z [Unie] k využití v této zemi, a o uvedení případného kontrolního postupu, který bude země určení uplatňovat.

[...]

(6) Některé země ve svých odpovědích oznámily úmysl uplatňovat kontrolní postupy platné podle jejich právních předpisů, které jsou odlišné od postupů stanovených v čl. 37 odst. 1 nařízení [č. 1013/2006]. Kromě toho a v souladu s čl. 37 odst. 3 nařízení [č. 1013/2006] se na tyto přepravy použije přiměřeně článek 18 uvedeného nařízení, pokud odpady také nepodléhají postupu předchozího písemného oznámení a souhlasu.“

15 Ze spisu vyplývá, že Libanonská republika na žádost Komise uvedenou v prvním bodě odůvodnění nařízení č. 1418/2007 odpověděla dopisem ze dne 23. června 2007. Ze znění tohoto dopisu zejména vyplývá, že dovoz odpadů do Libanonu se řídí Basilejskou úmluvou a ministerským rozhodnutím ze dne 19. května 1997. Tentýž dopis kromě toho zdůraznil, že s ohledem na skutečnost, že se kódy používané Evropským společenstvím liší od kódů používaných Libanonskou republikou, tato republika nehodlá nést jakoukoli odpovědnost v případě chyby či opomenutí v její odpovědi.

16 K tomuto dopisu byl přiložen vzorový dotazník zasláný Komisí, který libanonské orgány vyplnily. Tyto orgány v tomto dotazníku uvedly zejména, že jelikož se ministerské rozhodnutí ze dne 19. května 1997 na kategorii odpadů uvedenou v uvedeném dotazníku nevztahuje, byla s ohledem na tuto kategorii vyznačena poznámka „NA“. Tato poznámka nebyla uvedena s ohledem na kód B1120 a výčet druhů odpadů, které mu odpovídají. Pokud jde o uvedenou kategorii odpadů, orgány naproti tomu zatrhlly sloupec 1 téhož dotazníku, nadepsaný „[d]ovoz toho odpadu z Evropského společenství je zakázán“.

17 Článek 1 nařízení č. 1418/2007 stanoví:

„Vývoz odpadů k využití, které jsou uvedeny v příloze III nebo IIIA nařízení [č. 1013/2006] a jejichž vývoz není zakázán podle článku 36 uvedeného nařízení, do některých zemí, na které se nevztahuje [rozhodnutí OECD], podléhá postupům stanoveným v příloze.“

18 Článek 1a tohoto nařízení stanoví:

„Jestliže některá země ve své odpovědi na písemnou žádost Komise v souladu s čl. 37 odst. 1 prvním pododstavcem nařízení [č. 1013/2006] uvede, že některou přepravu odpadů nezakáže, ani neuplatní postup předchozího písemného oznámení a souhlasu podle článku 35 uvedeného nařízení, použije se na takovou přepravu obdobně článek 18 uvedeného nařízení.“

19 Příloha nařízení č. 740/2008 obsahuje zejména následující upřesnění:

„Poznámka: Článek 18 nařízení [č. 1013/2006] se vztahuje na sloupce c) a d) přílohy nařízení [č. 1418/2007] podle článku 1 tohoto nařízení.“

20 Příloha nařízení č. 1418/2007 uvádí:

„Záhlaví sloupců v této příloze znamenají:

- a) zákaz;
- b) předchozí písemné oznámení a souhlas, jak stanoví článek 35 nařízení [č. 1013/2006];
- c) žádná kontrola v zemi určení;
- d) ostatní kontrolní postupy, které budou uplatňovány v zemi určení, podle platných vnitrostátních právních předpisů. [...]

[...]“

21 Pokud jde o Libanon, kód B1120 je uveden jak ve sloupci a), tak ve sloupci d) uvedené přílohy.

Vnitrostátní právní úprava

22 Ustanovení § 326 odst. 2 a 5 trestního zákoníku (Strafgesetzbuch) stanoví:

„(2) Osobám, které přepravují odpady ve smyslu odstavce 1 v rozporu se zákazem či bez nezbytného povolení, a to na nebo přes území, na které se použije tento zákon, či mimo toto území, se uloží [trest odnětí svobody v délce trvání až pět let nebo pokuta].

[...]

(5) Jestliže pachatel jednal z nedbalosti, je uložen následující trest:

1. trest odnětí svobody v délce trvání až tři roky nebo pokuta v případech uvedených v odstavcích 1 a 2,

[...]“

23 Článek 2 odst. 1 nařízení o pokutách v oblasti přepravy odpadů (Abfallverbringungsbußgeldverordnung) stanoví zejména, že se osoba, která poruší nařízení č. 1418/2007 tím, že úmyslně či z nedbalosti vyveze odpady v rozporu s článkem 1 tohoto nařízení ve spojení se sloupcem a) přílohy tohoto nařízení, dopustí protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 bodu 18 písm. a) zákona o přepravě odpadů (Abfallverbringungsgesetz).

Spor v původním řízení a předběžná otázka

24 QB je jednatelkou společnosti ALU-KAT GmbH, jejíž sídlo se nachází v Bruchsal (Německo) a jejíž činnost se týká zejména využívání a zneškodňování kovových odpadů.

25 Státní zastupitelství QB vytýká, že okolo 25. května 2009 zaslala do Rotterdamu (Nizozemsko) 3 794 upotřebených automobilových katalyzátorů, které jí předaly třetí osoby jakožto odpady za účelem jejich využití nebo zneškodnění, přičemž tyto katalyzátory zadržely nizozemské celní orgány. Tyto katalyzátory měly být následně vyvezeny do Libanonu. Podle státního zastupitelství dotyčná osoba kromě toho věděla o tom, že uvedené katalyzátory spadají do kategorie odpadů B1120 přílohy IX

Basilejské úmluvy, a přinejmenším byla vědomě srozuměna s tím, že v důsledku tohoto zařazení je přeprava těchto katalyzátorů do Libanonu zakázána, a to v souladu s čl. 37 odst. 2 nařízení č. 1013/2006 vykládaným ve vzájemném spojení s nařízením č. 1418/2007.

- 26 Amtsgericht Bruchsal, u kterého je QB stíhána na základě ustanovení § 326 trestního zákoníku a čl. 2 odst. 1 nařízení o pokutách v oblasti přepravy odpadů, uvádí, že zákonné znaky protiprávních jednání uvedených ve zmíněných ustanoveních by nebyly naplněny, pokud by se ukázalo, že vývozy odpadů spadajících do kategorie B1120 do Libanonu zakázány nejsou.
- 27 Uvedený soud přitom v tomto ohledu vyjadřuje pochybnosti. Poznává, že v příloze nařízení č. 1418/2007 jsou odpady spadající do uvedené kategorie uvedeny – pokud jde o Libanon – jak ve sloupci a) stanovícím zákaz dovozu, tak ve sloupci d) stanovícím, že budou uplatněny jiné kontrolní postupy podle vnitrostátního práva v zemi určení. Dále pak uvádí, že jelikož podle šestého bodu odůvodnění tohoto nařízení některé země ve svých odpovědích oznámily úmysl uplatňovat kontrolní postupy platné podle jejich právních předpisů, které jsou odlišné od postupů stanovených v čl. 37 odst. 1 nařízení č. 1013/2006, je třeba v souladu s čl. 37 odst. 3 tohoto nařízení na tyto přepravy použít přiměřeně článek 18 uvedeného nařízení, pokud odpady také nepodléhají postupu předchozího písemného oznámení a souhlasu.
- 28 Za těchto podmínek se Amtsgericht Bruchsal rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musejí být ustanovení článku 37 [nařízení č. 1013/2006] vykládaná ve spojení s [nařízením č. 1418/2007] vykládaná v tom smyslu, že existuje zákaz přepravovat do Libanonu odpady skupiny odpadů B1120 přílohy IX [Basilejské úmluvy]?“

K předběžné otázce

- 29 Úvodem je třeba poznamenat, že způsob nakládání, který je třeba v projednávané věci použít na odpady dotčené ve věci v původním řízení v místě jejich konečného určení, nevyplývá jasně z konstatování, která byla učiněna v předkládacím rozhodnutí.
- 30 V tomto rozsahu je třeba připomenout, že kdyby po provedení skutkových posouzení, která spadají pouze do pravomoci předkládajícího soudu, bylo prokázáno, že odpady dotčené ve věci v původním řízení byly určeny ke zneškodnění v Libanonu, jejich vývoz do této země by pak byl zakázán na základě ustanovení čl. 34 odst. 1 a 2 nařízení č. 1013/2006, která stanoví, že vývozy odpadů určených ke zneškodnění z Unie jsou zakázány s výjimkou vývozu odpadů, ke kterým dochází do států Evropského sdružení volného obchodu (ESVO), které jsou rovněž smluvními stranami Basilejské úmluvy.
- 31 V projednávané věci se však ustanovení unijního práva, kterých se týká předběžná otázka, týkají výlučně vývozu odpadů určených k využití z Unie.
- 32 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že podle čl. 36 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1013/2006 se zakazuje vyvážet z Unie odpady určené k využití v zemích, na které se nevztahuje rozhodnutí OECD, pokud byl dovoz uvedených odpadů zemi určení zakázán. Je nesporné, že Libanonská republika spadá do kategorií zemí, na které se rozhodnutí OECD nevztahuje.
- 33 Kromě toho pokud jde o vývoz odpadů uvedených v přílohách III a IIIA nařízení č. 1013/2006 určených k využití v zemích, na které se rozhodnutí OECD nevztahuje a jejichž vývoz není podle článku 36 tohoto nařízení zakázán, článek 37 tohoto nařízení stanoví, že Komise musí získat informace týkající se použitelných postupů před tím, než přijme nařízení zahrnující všechny obdržené odpovědi.

- 34 Jak vyplývá z tohoto čl. 37 odst. 1 bodu i), žádost, kterou v tomto ohledu Komise zasílá dotyčným třetím zemím, směřuje konkrétně k získání písemného potvrzení, že odpady je možno vyvážet z Unie k využití v těchto zemích. Tento cíl je mimoto výslovně připomenut v prvním bodě odůvodnění nařízení č. 1418/2007.
- 35 V projednávané věci přitom poznámka „B1120“ v záhlaví „Libanon“ ve sloupci a) přílohy nařízení č. 1418/2007 nasvědčuje tomu, že orgány posledně uvedené země písemně nepotvrdily, že takové odpady, jako jsou odpady dotčené ve věci v původním řízení, lze vyvážet do této třetí země, ale naopak Komisi ve své odpovědi na žádost, kterou jim zaslala na základě uvedeného čl. 37 odst. 1, oficiálně oznámily, že přeprava takových odpadů z Unie do Libanonu k využití v této třetí zemi je zakázána.
- 36 Kromě toho je nesporné, že uvedená zmínka odráží v tomto ohledu přiměřeně obsah odpovědi libanonských orgánů, neboť jak bylo uvedeno v bodě 16 tohoto rozsudku, z přílohy dopisu těchto orgánů ze dne 23. června 2007 vyplývá, že pokud jde o odpady spadající do kategorie B1120, uvedené orgány zahrhly sloupec 1 nadepsaný „[d]ovoz toho odpadu z Evropského společenství je zakázán“.
- 37 Z předcházejícího vyplývá, že zákaz vývozu odpadů spadajících do kategorie B1120 do Libanonu v projednávané věci vyplývá z toho, že jejich dovoz do tohoto třetího státu tento stát zakázal, takže uvedený zákaz vývozu platí jak na základě článku 37 nařízení č. 1013/2006 a uvedení této kategorie odpadů ve sloupci a) přílohy nařízení č. 1418/2007 v položce „Libanon“, což jsou jediná ustanovení zmíněná v předběžné otázce, tak – jak právem uvedla Komise – na základě čl. 36 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1013/2006.
- 38 Pokud jde o okolnost, na které jsou založeny otázky předkládajícího soudu, a sice skutečnost, že kategorie B1120 je převzata rovněž – pokud jde o Libanon – do sloupce d) téže přílohy, je třeba konstatovat následující.
- 39 V tomto ohledu nelze přijmout vysvětlení podané Komisí, podle něhož jestliže některá třetí země uvedla, že na své území zakazuje dovoz určitého druhu odpadů, týkají se „kontrolní postupy odlišné od postupů stanovených v čl. 37 odst. 1 nařízení č. 1013/2006“, na které odkazuje šestý bod odůvodnění nařízení č. 1418/2007, uvedeného zákazu dovozu. Je totiž třeba připomenout, že kontrolní postupy uvedené ve zmíněném čl. 37 odst. 1, a sice kontrolní postupy, které stanoví články 18 nebo 35 nařízení č. 1013/2006, se svou podstatou vztahují výlučně na odpady, jejichž dovoz není předmětem principiálního zákazu.
- 40 Dále se pak podle jiného vysvětlení podaného Komisí zdá, že uvedení kategorie odpadů B1120 v tomto sloupci d) je důsledkem výhrady vyjádřené libanonskými orgány v jejich výše uvedeném dopise ze dne 23. června 2007, pokud jde o důsledky, které lze spojit s případnými odlišnostmi v přidělování kódů vztahujících se ke kategoriím odpadů, z nichž vychází Společenství a Libanonská republika.
- 41 Bez ohledu na přesné důvody, které vedly Komisi k zařazení uvedené zmínky, účinkem této zmínky nemůže být v žádném případě zpochybnění závěru uvedeného v bodě 36 tohoto rozsudku, podle kterého je vývoz odpadů spadajících do kategorie B1120 z Unie do Libanonu podle současného stavu unijního práva zakázán, a tudíž ani – na rozdíl od toho, co tvrdí QB – odůvodnění použití postupu stanoveného v článku 18 nařízení č. 1013/2006.
- 42 Zmínka v uvedeném sloupci d), podle které „budou uplatněny jiné kontrolní postupy podle vnitrostátního práva v zemi určení“, musí být totiž vyložena ve světle nařízení č. 1013/2006 a v souladu s ním.
- 43 Na základě čl. 37 odst. 1 tohoto nařízení přitom Komise zašle ve lhůtě 20 dnů ode dne vstupu uvedeného nařízení v platnost každé zemi, na kterou se nevztahuje rozhodnutí OECD, písemnou žádost o písemné potvrzení, že odpady je možno vyvážet z Unie k využití v této zemi a uvedení

případného kontrolního postupu, který bude země určení uplatňovat. Tento odstavec rovněž 1 stanoví, že každá země, na kterou se nevztahuje rozhodnutí OECD, má následující možnosti, a sice zákaz, postup předchozího písemného oznámení a souhlasu podle článku 35 nařízení č. 1013/2006 nebo žádnou kontrolu v zemi určení. Článek 37 odst. 3 uvedeného nařízení stanoví, že pokud je učiněna volba neprovádět žádnou kontrolu, na přepravy dotčených odpadů se použije článek 18.

- 44 Z těchto ustanovení vyplývá, že uvedení případného kontrolního postupu, který bude země určení uplatňovat, stejně tak jako případné uplatnění na přepravy těchto odpadů do této země prostého postupu informování, který stanoví článek 18 nařízení č. 1013/2006, nezbytně předpokládá, že tyto odpady lze vyvézt z Unie k využití v této zemi.
- 45 Pokud jde o uvedený článek 18 a odkaz na uvedené ustanovení, které obsahuje šestý bod odůvodnění nařízení č. 1418/2007, je třeba kromě toho dodat, že článek 1a téhož nařízení výslovně potvrzuje, že pouze v případě, kdy některá země ve své odpovědi na písemnou žádost Komise v souladu s čl. 37 odst. 1 prvním pododstavcem nařízení č. 1013/2006 uvede, že „některou přepravu odpadů nezakáže“, ani „neuplatní postup předchozího písemného oznámení a souhlasu podle článku 35 uvedeného nařízení“, se na takovou přepravu použije obdobně článek 18 téhož nařízení.
- 46 Proto je třeba úvodní poznámku uvedenou v příloze nařízení č. 740/2008, která stanoví, že se článek 18 nařízení č. 1013/2006 vztahuje na sloupce c) a d) přílohy nařízení č. 1418/2007 podle článku 1 tohoto nařízení, vykládat stejným způsobem v tom smyslu, že postup stanovený v uvedeném článku 18 se vztahuje pouze na případ, kdy je některá kategorie odpadů převzata do jednoho ze sloupců c) nebo d), s vyloučením jakéhokoli souběžného převzetí do sloupce a), který se týká zakazu dovozu, nebo do sloupce b), který se týká uplatnění postupu stanoveného v článku 35 nařízení č. 1013/2006.
- 47 Konečně je třeba uvést, že výklad ustanovení článků 36 a 37 nařízení č. 1013/2006 ve vzájemném spojení s ustanoveními nařízení č. 1418/2007, podle něhož uvedení zakazu dovozu některé kategorie odpadů do třetí země v příloze posledně uvedeného nařízení stačí k prokázání existence zakazu vývozu takových odpadů z Unie do této třetí země a k vyloučení jakéhokoli uplatnění článku 18 nařízení č. 1013/2006, je – jak poznamenal generální advokát v bodech 65 až 68 svého stanoviska – jako jediný v souladu s cíli, které v projednávaném případě sleduje unijní právní úprava.
- 48 Pokud jde o otázku, zda ustanovení unijního práva vykazují v projednávané věci dostatečný stupeň jasnosti, aby mohla představovat zákonné znaky pro vnitrostátní trestní kvalifikaci v souladu se zásadou legality trestných činů a trestů, ta spadá – jak zdůraznil generální advokát v bodě 71 svého stanoviska – do posouzení předkládajícího soudu. V tomto ohledu je však třeba připomenout, že uvedená zásada představuje obecnou zásadu unijního práva, kterou zakotvuje zejména čl. 49 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie. Tato zásada, kterou musí dodržovat členské státy, zejména stanoví-li trest sloužící k sankcionování porušení ustanovení unijního práva, předpokládá, že zákon jasně definuje protiprávní jednání a tresty, které za ně lze uložit. Tato podmínka je splněna pouze tehdy, když má právní subjekt možnost se z textu příslušného ustanovení, a v případě potřeby z výkladu, který k němu podaly soudy, dozvědět, jaká konání a opomenutí zakládají jeho trestněprávní odpovědnost (viz v tomto smyslu zejména rozsudky ze dne 13. července 1989, Wachauf, 5/88, Recueil, s. 2609, bod 19; ze dne 3. května 2007, Advocaten voor de Wereld, C-303/05, Sb. rozh. s. I-3633, body 49 a 50, jakož i ze dne 31. března 2011, Aurubis Bulgaria, C-546/09, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, body 41 a 42).
- 49 S ohledem na vše předcházející je na položenou otázku třeba odpovědět tak, že ustanovení čl. 36 odst. 1 písm. f) a článku 37 nařízení č. 1013/2006 ve vzájemném spojení s ustanoveními nařízení č. 1418/2007 musejí být vykládána v tom smyslu, že vývoz odpadů určených k využití, spadajících pod kód B1120 uvedený na seznamu B části 1 přílohy V nařízení č. 1013/2006, z Unie do Libanonu je zakázán.

K nákladům řízení

- 50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé italské vládě, jakož i Komisi, které předložily Soudnímu dvoru vyjádření, se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Ustanovení čl. 36 odst. 1 písm. f) a článku 37 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů ve vzájemném spojení s ustanoveními nařízení Komise (ES) č. 1418/2007 ze dne 29. listopadu 2007 o vývozu některých odpadů určených k využití, uvedených v příloze III nebo IIIA nařízení č. 1013/2006 do některých zemí, na které se nevztahuje rozhodnutí OECD o kontrole pohybů odpadů přes hranice, ve znění nařízení Komise (ES) č. 740/2008 ze dne 29. července 2008, musejí být vykládána v tom smyslu, že vývoz odpadů určených k využití, spadajících pod kód B1120 uvedený na seznamu B části 1 přílohy V nařízení č. 1013/2006, z Evropské unie do Libanonu je zakázán.

Podpisy.

i — Jméno účastníka řízení bylo na základě žádosti o anonymizaci nahrazeno písmeny.